СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

РІК XCIV. Ч. 95. ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 20-го ТРАВНЯ 1987 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, MAY 20, 1987 No. 95. VOL. XCIV.

ГЕН. М. КРАВЦІВ ВИСТУПИТЬ НА КОНВЕНЦІЇ УАВ В ДІТРОЙТІ

Дітройт (В.К.). — Організація Українсько-Американських Ветеранів, членами якої є колишні вояки всіх збройних формацій ЗСА, відбуватиме свою 40-ву Конвенцію в днях 12-го — 14-го червня ц.р., тут в приміщеннях Українського Культурного Центру при вул. Раєн і 11 миля у Воррені. Цьогорічна конвенція являється ювілейною, бо офіційно організація Українсько-Американських Ветеранів має свій початок під час конвенції Ліги Української Молоді Північної Америки у Філядельфії в 1947 році, де відбулись ініціятивні сходини з метою створення УАВ. Ініціяторами та присутніми на тих сходинах були: В. Бакад, Й. Лисоґір, Ю. Волинець, М. Дармограй, Дж. Кончак, М. Насевич і С. Шегда.

Першою організованою одиницею стала існуюча від кінця Першої світової війни Станиця ч. 1 у Філядельфії, яка при кінці Другої світової війни прийняла назву „Станиця УАВ ч. 1 імени Антона Білого", українсько-американського моряка, який загинув на кораблі „С.С.Шо" під час Першої фази японського нападу на Перл Гарбор 7-го грудня 1941 року. Від зарання свого існування УАВ не тільки що все являлася інтеґральною частиною української діяспори, але й активно брала і бере участь у всіх її діях.

Мишиганська Станиця ч. 101 як господар цьогорічної ювілейної конвенції, для забезпечення успішного та приємного перебування делеґатів та гостей, покликала до дії окремий комітет під проводом М. Вороновича, який вже від жовтня 1986 року веде інтенсивну підготову.

В суботу, 13-го червня ц.р., в залі Українського Культурного Центру відбудеться конвенційний бенкет

Ген. М. Кравців.

і баль з участю представників американського політичного життя та українських громадських установ.

Атракцією бенкету, попередженого коктейлем, що пічнеться в 6-ій год. вечора, буде внесення національних прапорів спеціяльним відділом прапороносців американської армії з Армійсько танкової автоматизованої команди (АТАК) та вперше на терені Дітройту, як головний промовець, виступить уродженець княжого Львова, випускник Військової академії у Вест Пойнті, колишній екзекутивний старшина до головного командира альянтських збройних сил в Европі, а тепер безпосередньо з Пентаґону ген. Микола С. Г. Кравців.

Квитки на бенкет і баль по 25 дол. від особи можна вже набути в бюрах кредитівок, галереї ЕКО та членів комітету або телефонічно, рівночасно за резервацією столиків на 10 осіб, на числа: 755-0821 або 755-6855. На єдині джерела набуття квитків на цю унікальну імпрезу і вони будуть до диспозиції тільки до 8-го червня. Квитків при вступі на залю не буде.

ЗНАЙДЕНО ЗАПИС БЕРЕСТЕЙСЬКИХ ПЕРЕГОВОРІВ

Балтимор. — В 1988 році минає 70 років від заключення Берестейського Миру. Проф. д-р Наталя Боднарук яка викладає в Триниті коледжі, знайшла в балтиморській бібліотеці точний перебіг Берестейських переговорів, які були видані Державним департаментом в 1918 році. Видано всього шість комплектів по чотири томи, з яких усі були засекречені. Приблизно 25 років тому засекреченість була знята із цих комплетів і переслана до шістьох бібліотек. На запити в Конгресовій бібліотеці сказано, що вони не мають цього комплету.

В цих шістьох комплетах є і перебіг Паризької конференції, на якій рішалася доля Галичини, виданий Державним департаментом в 1918 році.

Перший том включає протоколи з мирової конференції в Бересті-Литовському та має 188 сторінок. Другий том, який нараховує 160 сторінок, включає тексти з українського „Миру". Третій том має тексти із російського „миру", а четвертий том є про румунський „мир". На кожному томі написано: Confidential, for office use only.

Це є дуже важливий документ Державного департаменту про Берестейський мир, і в зв'язку з роковинами 70-ліття договору було б дуже на часі, щоб українські історики зацікавилися ним і перевидали його в цілості (в чотирьох томах).

Відкривається виставка з нагоди Тисячоліття Християнства

Дітройт. — Метрополітальний Комітет Українського Тисячоліття запрошує громадянство відвідати виставку релігійних експонатів в приміщенні Henry Ford Centennial Library, 16301 Michigan Ave., Dearborn, Mich. (Це яких 400 метрів на захід від перехрестя доріг Greenfield Rd., і Michigan Ave., на південній стороні вулиці Мишиґен).

Відкриття виставки відбудеться в п'ятницю, 22-го травня ц.р., в год. 6:30 по полудні. Виставку приготовляє спільними силами православна церква св. Тройці і католицька церква св. Михаїла з Дірборну. Для виставки зібрано 25 ікон, Богослужебні книги (одна із евангелій столітньої давнини), єпископські, священичі і диияконські ризи, портрети колишніх і сучасних церковних достойників тощо.

Виставка триватиме один тиждень від 22-го до 29-го травня. Паркувальна площа на 200 автомобілів безпосередньо біля бібліотеки.

Сандіністи протестують проти мілітаризації Гондурасу

Трухілльйо, Гондурас. — Пресові агентства і кореспонденти інформують з Гондурасу про найбільші досі на території тієї країни і в Карайбському морі маневри американських збройних сил. В маневрах бере участь 6,900 вояків, 13 воєнних кораблів, фльотиля гелікоптерів, джетові бомбардувальники, ракетні частини та інші роди збройних сил.

Тому, що частина маневрів проходить приблизно 100 миль від нікараґуанського кордону, прокомуністичні сандіністи протестують проти мілітаризації сусіднього Гондурасу і підготови З'єднаних Стейтів Америки до інвазії на „мирну країну" Нікараґуа.

Головне командування американських збройних сил в Карайбському обширі заявило і рівночасно спростувало сандіністські протести і назвало їх безпідставним закидом, бо маневри є тільки маленькою частиною великих і довгих військових вправ на Атлантику, спільно із заприязненими державами, у яких бере участь понад 40,000 вояків.

Очевидно, що головне командування, а головно відповідальні особи в Департаменті оборони, беруть до уваги можливість інвазії американської армії на Нікараґуа, якщо вона зіґнорує усі пересторогу Уряду ЗСА і, розбудовуючи воєнні бази на своїй території, захоче стати ще одним причілком комуно-московської імперії в Центральній Америці. Покищо сандіністи обороняються від нападів антикомуністичних партизан „контрас", які діють на території Нікараґуа, і з баз в Гондурасі, але Пентаґон і Адміністрація президента, Р. Реґена слідкує за розвитком подій в тій країні не бажаючи допустити до ситуації, яка панувала перед перебранням влади на Кубі диктатором Фіделем Кастром чи поширення комуністичної гегемонії в Центральній Америці.

Від захоплення влади сандіністами в Нікараґуа, в Гондурасі і карайбському обширі відбулось вже 14 різних воєнних вправ. Один із офіційних речників ЗСА, який не бажав бути названим, заявив кореспондентам, що під теперішню пору Уряд ЗСА не має в пляні переводити інвазію на Нікараґуа, але американські частини є готові перевести таку операцію, якщо зміниться ситуація і сандіністи створюватимуть ґрунт для Совєтського Союзу.

Політичні спостерігачі кажуть, що сандіністи нарікають на республіканську Адміністрацію і правих консерватистів, дорадників президента Р. Реґена і надіються на „корисні" зміни коли до влади в Білом Домі прийдуть демократи. Вони забувають, — кажуть ці спостерігачі, що усі попередні війни розпочинали і вели демократичні Адміністрації і що інтереси Америки мусять бути забезпечені, без огляду на зміни урядів.

Щоб тримати під контролею Нікараґуа, ЗСА мусять мілітарно розбудувати Гондурас, з території якого вони будуть спроможні зліквідувати комуністичний заговір проти Америки в Нікараґуа.

ІРАК ПЕРЕПРОСИВ ЗСА ЗА „ПОМИЛКОВУ" АТАКУ

Вашінгтон. — Офіційні речники Адміністрації президента Роналда Реґена заявили, що президент Іраку Саддам Гуссейн, признавшись, що іракські воєнні літаки, не розпізнавши сиґналів, заатакували американський воєнний корабель „Старк", формально перепросив президента Р. Реґена і американський нарід за цей прикрий випадок, висловлюючий рівночасно надію, що цей незумисний удар не стане причиною ворожнечі між З'єднаними Стейтами Америки і Іраком тим більше, що „наші країни не мають причини ворогувати між собою".

На спеціяльному засіданні членів кабінету і Крайової Ради Безпеки Р. Реґен заявив, що він таке перепрошення від президента Гуссейна отримав, а крім того амбасадор Іраку до ЗСА окремо відвідав Державний департамент і розмовляв у цій справі з державним секретарем Джорджом Шулцом, вияснюючи йому усі деталі нападу, який трапився під прикриттям ночі і у якому загинуло, як заявили представники Пентаґону, 28 молодих американських вояків, в більшості від вогню і горячі в нижній частині корабля. За трьома моряками ідуть ще розшуки і рятункова команда припускає, що їхні тіла може ще знаходяться таки на кораблі у неприступних частинах. Тому, що обидві іракські ракети поцілили в передню частину корабля він загорівся, а саме знищення човна є дуже поважне.

Виступаючи один за одним представники Пентаґону, головного командування фльоти і такого ж командування американських кораблів на Середземному морі, цивільні відповідальні особи і військовики намагалися дати якнайширше вияснення для народу, який був обурений цим випадком, може не так самою атакою Іраку, як безвідповідальністю американського командування, яке вислало у воєнну зону Перського заливу безборонний корабель, який не вистрілив у своїй обороні ані одної патрони, а після атаки, капітан корабля й інші відповідальні старшини розгубившись навіть своєчасно не повідомили вище командування про випадок. Загин чергових 28 моряків на кораблі примусив Адміністрацію видати зарядження для усіх американських кораблів на Середземному морі і у Перській затоці спеціяльно, що ворожі літаки можуть летіти на дозволену віддаль від кораблів, а в противному випадку їх будуть зістрілювати протилетунськими ракетами з корабля. Цю заяву офіційно прочитав після засідання Крайової Ради Безпеки представник Білого Дому Мартін Фітсвотер.

Тому що є багато неясних справ, Пентаґон наказав перевести в цій справі докладне слідство, щоб встановити хто і чому завинив, що корабельна оборонна система взагалі не реаґувала на наближення ворожих літаків, хоч знала, що у недалекій віддалі вони знаходяться і летять в напрямі корабля. Не треба виключати, кажуть спостерігачі, що недописали люди, що часто трапляється в американській воєнній системі. Забагато в армії є некомпетентних людей, наркоманів, алькоголіків тощо.

Черговий неуспіх Адміністрації і нездібність скоро реаґувати на атаку ворожих сил проти ЗСА, викликали глибоке незадоволення серед американського народу і свого роду розчарування браком ефективної реакції чи навіть відрухових відплатних акцій, які в цьому випадку тільки скріпили б морально американський нарід, який, нема де правди діти, поносить в останніх роках тільки неуспіхи і жертви. Деякі газети запитують: чи не слід повчитися дечого в інших державах світу, наприклад в Ізраїля, Франції чи Великобританії.

У Квебеку відзначено українців

Монтреаль (ОУПС). — У неділю з 10-го травня ц.р., тут в Домі Української Молоді на Розмонті відбулося святкове відзначення 15-річчя існування й праці Федерації етнічних груп Квебеку під головуванням д-ра К. Баґджіяна в присутності представників федерального, провінційного й муніципального урядів.

Крім промов і концертових виступів різних етнічних ансамблів, відбулася кульмінаційна точка святкувань — вручення пам'яткової медалі заслуженим діячам на громадському, політичному, культурно-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Окружний Комітет УНС в Лігай Веллі відбув збори

Лігай Веллі, Па. — Окружний Комітет Лігай Веллі відбув Річні збори в неділю, 15-го березня ц.р., тут в залі української католицької церкви.

Збори відкрила голова Округи Анна Гарас, яка також є почесним членом Головного Уряду УНСоюзу. Під час зборів секретарювали Стефан Муха і Анна Строт. С. Муха прочитав протокол із попередніх зборів, який прийнято без змін. Рішено щоб Управа провадила зборами.

Першою звітувала А. Гарас. Вона сказала, що Округа має 13 Відділів, членство якого сягає біля 1,455. За 1986 рік Округа зорганізувала 31 члена та брала участь у Дні Батька на Союзівці, у пікніку в Філядельфії, на концерті „Журавлів" з Польщі, та в інших імпрезах. Також звітували Стефан Колодруб, Анна Саґан, С. Муха, А. Строт і Володимир Заґвоський.

А. Гарас

По звітах відулись вибори на 1987 рік. Вибрані до Управи: А.Гарас — голова, С. Колодруб, А. Саґан, Дубик — заступники голови, А. Строт—англомовний писар, С. Муха — український писар, В.Заґвоський — скарбник. Як члени до Управи ввійшли: Драбець, Гуцайлюк, Сарджент і Мандзюк.

Тоді покликано до слова головного предсідника УНСоюзу д-ра Івана Флиса, який поґратулював А. Гарас (15) і Гуцайлюк (5) за зорганізування нових членів. Він згадав що п'ять Відділів з Округи не зорганізували нових членів за 1986 рік та що Округа, хоч здобула 31 члена, втратила

(Закінчення на стор. 4)

Червень — місяць фестивальний

Джерзі Сити, Н. Дж. — Наближається літо, а з ним і пора багатьох цікавих імпрез — зустрічів, концертів, фестивалів, зокрема на Союзівці та на інших відпочинкових оселях. Але ніщо не може зрівнятися з традиційним Українським Фестивалем у Ґарден Стейт Арт Центрі в Голмделі, Ню Джерзі. У цьому році він відбудеться в суботу, 13-го червня. В 13-ий раз Фестиваль збере не лише українську спільноту з різних околиць З'єднаних Стейтів Америки та Канади, але й чужинців — симпатиків української пісні, танцю, українського народного мистецтва. Ну і української кухні з її традиційними варениками і голубцями.

Члени Фестивального комітету Р. Миськів (справа) і Є. Харченко у редакції „Свободи".

Представники Фестивального комітету Рома Миськів і Євгенія Харченко, які прийшли у п'ятницю, 15-го травня, до редакції щоденника „Свобода", розповіли про підготову до Фестивалю, про те, які мистецькі одиниці візьмуть участь в ньому, хто входить до складу комітету тощо.

Якщо торік у Фестивальному комітеті було 28 осіб, то в цьому році 36. Це дало змогу залучити до праці значно більше молоді.

„В цьому році в комітеті багато молодих. Ми свідомо включили їх. Нехай вчаться, нехай переймають зміну варти!" — сказала довголітня ветеранка комітетів Українських Фестивалів у Голмделі Є. Харченко.

З молодих у комітеті вперше беруть участь Володимир Касіян, Роланд Мостовий, Божена Полянська, Олег Миськів, Петро Ґерула, Михайло Дзюбас, Андрій Футей і інші. Та й сама Рома Миськів, яка очолює Фестивальний комітет — з молодої ґенерації. Торік вона завідувала виставками народного мистецтва і успішно справилася зі своїми обов'язками. Тож можна не сумніватися, що і цьогорічний Фестиваль, хоч він і 13-ий з ряду, буде вдалим.

Щодо переважної більшости інших членів комітету, то досвіду їм не позичати. І хоч працюють вони безкоштовно, але кожний з них радо віддає свій вільний час, вкладає частку своєї душі, бо усвідомлює, що робить це для української справи, для загального добра української спільноти. Ділянкою народного мистецтва займається Євгенія Харченко, квитками, як і торік, — Ярослав Івахів,

(Закінчення на стор. 4-ій)

ВИСТАВКА О. МАЗУРИКА У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Філядельфія. — Від неділі, 17-го до вівтірка, 26-го травня ц.р., тут у Філії УКУ при 7911 Вайтвуд ровд, відбувається виставка творів Омеляна Мазурика, мистця з Парижу. Виставка включає найновіші твори мистця скомпоновані під час недавнього його перебування на українських землях. За дальшими інформаціями про виставку слід телефонувати на число (215) 635-1555

У СВІТІ

У ШВЕЦІЇ ПОМЕР НА 88-му році життя Ґюннар Мирдаль, шведський економіст і знавець соціяльних відносин не тільки у Швеції, але також в багатьох країнах світу, в тому числі також в ЗСА. В 1944 році появилася його праця „Американська дилема", студія про модерну демократичну систему і покривджену верству населення в ЗСА, неґритянську меншину, що започаткувало дальші студії на цю тему. В офіційному повідомленні про смерть Мирдаля написано, що він був не тільки вченим з ділянки економіки, за що отримав Нобелівську нагороду в1974 році, але також свого роду архітектом шведської соціяльної системи, з якою тяжко порівнятись будь-якій іншій системі в багатьох країнах світу.

У ЗВ'ЯЗКУ ІЗ ЗАХИТАННЯМ нової демократичної системи у Бразилії, до голосу там знову приходять військовики, два роки після того, як під тиском спільноти вони мусіли передати владу в руки цивільнимполітикам. В країні поширюються навіть поголоски про можливість військового перевороту і захоплення влади військовою хунтою. Щоб не викликати підозріння, речники армії опублікували заспокоюючу заяву, що вони тільки хочуть допомогти сконсолідувати усі конструктивні сили в боротьбі проти перекупства великого, майже неможливого до сплати задовження Бразилії у закордонних державах світу, занепаду економіки тощо. У заяві військовиків говориться, що армія повністю підтримує політику президента Хозе Сарні, не зважаючи на те, що в країні зростає вимога інших політичних сил, щоб він уступив і розписав нові парляментарні вибори.

У ЗАХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ розпочалась боротьба між коаліційними урядовими партіями, започаткована заявою канцлера Гельмута Коля, що поспішне відтягнення американських ракет середнього засягу з атомовими головками— Першінґ II і крилатих з Европи, становить велику загрозу для европейських країн, членів Північно-Атлантійського Оборонного Союзу (НАТО) від совєтської сателітної звичайної зброї і великого числа військових частин стаціонованих головно у західній частині України, Польщі, Чехо-Словаччині і Східній Німеччині. Партія Вільних демократів, яка в останніх парляментарних виборах дещо поправила свій стан посідання і здобула перемогу у деяких провінціях, жадає тепер від Коля переоцінки пропозиції совєтського лідера Міхаїла Ґорбачова. Речник тієї партії і міністер закордонних справ ФРН Ганс Дітріх Ґеншер заризикував навіть можливо конфронтацією з канцлером, обороняючи відмінне від урядового становище у справі ракет.

МАЛЕНЬКА ПОМІРКОВАНА політична партія центру, яка асоціює свої політичні потяенгння з Лейбористською партією Шімона Переза, виступила з коаліції, протестуючи таким чином проти впертого становища прем'єр-міністра Їцака Шаміра, який противиться скликанні міжнародної конференції для обговорення проблем на Близькому Сході. Партія Шінуї мала одне місце у 24-членному кабінеті.

УРЯД ПІВДЕННО-АФРИКАНСЬКОЇ Республіки заявив пасторові Леонові Салліванові з Філядельфії, що він мусить відкликати запляновану ним на 24-го травня подорож до ПАР з огляду на ціль його поїздки. Пастор Салліван, як відомо, займався координацією акції американських компаній, які ставили урядові у Преторії передумову поступової ліквідації політики апартеїду перед тим заки підписувати будь-які договори в торговельних чи вимінних справах. Під час п'ятиденної візити пастор Л. Салліван хотів особисто впевнитись чи його ідея вводиться в життя

В АМЕРИЦІ

ГАЗЕТА „ЛОС АНДЖЕЛЕС ТАЙМС" надрукувала статтю професора Джорджтавнського університету Джін Киркпатрик, в якій вона пише, що совєтські пропозиції про роззброєння в їх теперішньому виді повинні бути відкинені. На думку Дж. Киркпатрик, демонтаж і виведення з Европи ракет середнього засягу і тактичних ракет приведе до створення величезної переваги Варшавського Пакту над силами НАТО. Вона нагадує: всі без вийнятку „мирні ініціятиви" СССР були спрямовані проти нуклеарних сил стримування в Західній Европі. Мета совєтського заклику „не вживати першими нуклеарної зброї" поставить НАТО в безнадійне становище на випадок нападу совєтських танків, піхоти і літаків. Бо нуклеарні сили стримування для того і існують, нагадує Киркпатрик, щоб стримувати атакуючого противника. Вона висловлює впевненість, що Роналд Реґен пам'ятає історію і не відмовиться від стратегічного стримування заради того лише, щоб здобути славу миротворця.

ВИСТУПАЮЧИ В СЕЙНТ Луїз, Мізурі, на крайовій конференції аґентів, що борються зі злочинністю і, зокрема, з контрабандами, секретар Департаменту справедливости Едвин Міз повідомив, що лише за останні два місяці в ЗСА були заарештовані 210 злочинців-контрабандистів. „Ми показали їм, — сказав Е. Міз, — що вони можуть втекти від нас, але не можуть сховатися". Серед заарештованих є чотири злочинці, кожний з яких був у свій час випущений під заклад 1 міл. дол. і потім зник. Секретар Департаменту справедливости зауважив, що заслуга в успішному пошуку злочинців належить службі судових виконавців. Директор цієї служби Стенді Морріс сказав: „Був час, коли ви могли поставити хрест на пійманні злочинця після 48 годин пошуків. Нині інші часи. Пошук може бути успішним і через кілька років після втечі злочинця".

В МАЯМІ НА ФЛЬОРИДІ лідери різних нікараґуанських груп, які виступають проти тоталітарного режиму сандіністів, повідомили про об'єднання і створення єдиної організації Нікараґуанський опір. Всі існуючі тепер озброєні партизанські загони ввійдуть в єдину Нікараґуанську армію Опору. Створення такої армії стане новим етапом в боротьбі за звільнення країни. В розмові з репортерами лідери Нікараґуанського опору розповіли про зустрічі з Філіпом Габібом — спеціяльним амбасадором президента Роналда Реґена в Центральній Америці. Вони говорили, що мають плян мирного вирішення нікараґуанської справи, але для його втілення в життя треба, щоб сандіністська хунта погодилася на переговори з опозицією.

У ВІДОМІЙ ВІЙСЬКОВІЙ академії Вест Пойнті будуть 27-го травня градуувати дві дівчини, ідентичні близнючки. Це вперше в історії цієї престижевої військової академії таке трапилося, щоб тут студіювали і кінчали школу ідентичні дівчата-близнючки, яких ніхто не вмів розпізнавати

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Загроза нелеґальним мешканцям у ЗСА

Скільки є в Америці таких осіб, які перебувають в Америці нелеґально, діставшись сюди різними шляхами і способами, не знають докладно самі американські власті. Уряд іміґрації і натуралізації здогадується, що в одному Ню Йорку є їх кругло один мільйон. Другим осередком найбільшого скупчення нелеґальних прищельців є Каліфорнія — туди скеровуються головно мехіканці, але й інші латинські американці, які використовують „сухий" кордон між Мехіко і ЗСА, що його нема можливости так контролювати, щоб та контроля подобала на залізну завісу. Зрештою, в усіх великих містах, але й на фармах, розсіяних по всій Америці, працюють чоловіки й жінки, які прибули до Америки без своїх крайових пашпортів і американської візи. Приїздять сюди також чужинці з своїми пашпортами і американською візою на короткоречинцеві відвідини і залишаються, нехтуючи існуючими законами. Використовують це різні підприємства, які затруднюють таких нелеґальних іміґрантів — даючи їм куди нижчу винагороду, як мусіли б дати американським громадянам. Виловити всіх отих людей, які не мають ані дозволу на постійне перебування, ані дозволу на працю від соціяльного забезпечення — держава просто не має такого апарату. Знову ж толерувати такий стан у безконечність — не можна, бо воно погрожує просто заливом Америки чужинцями, які вдячні написові на Статуї Свободи „приходьте всі бідні і бездомні" — але робітничі спілки здіймають крик, що маса чужинецьких нелеґальних іміґрантів шкодить їхнім [illegible] і спричинюються до зросту безробіття.

Після довгих дебат у Конґресі та безконечної дискусії в газетах Конґрес прийняв недавно закон, що всі ті, які прибули до ЗСА перед 1-им січня 1982 року підлягають амнестії. Вони можуть зголосити подання до Уряду Іміґрації й натуралізації та залучити доказ, що прибули сюди перед 1-им січня 1982 року і автоматично дістануть „зелену картку", яка дає право на постійне перебування, та водночас можуть подаватись на отримання грамоти американського громадянства. Зате всі ті, які прибули сюди після 1-го січня 1982 року підлягають депортації. Проголошення цього закону спричинило одним велику радість, іншим велику журбу. Є сотні тисяч таких, які прибули до цієї країни не п'ять літ тому, а чотири роки. Але за тих чотири роки встигли тут одружитись чи заснувати собі власний варстат праці, купити й дім, загосподаритись і заснувати родину. Раптом вони опинилися перед загрозою справжньої катастрофи — ліквідації всього того, що придбали, та перед поворотом — невідомо куди. Бо для численних таких репатріянтів — поворот до їхньої країни з диктаторським режимом сполучений не тільки із матеріяльною руїною, але й загрозою для життя і свободи. І тому зараз же народився „чорний ринок" фальшованих документів. Треба буде великих спеціялістів і окремого кадру слідчих, щоб перевірити, що такий-то документ, який доказує, що його власник прибув до Америки перед 1-им січня 1982 року, є фальшивкою. Деякі працедавці зжилися із своїми робітниками-службовиками за останніх чотири роки і самі хотіли би затримати їх та у практиці — прижмурюють очі на придбання таким співробітником фальшивого документу.

Справа має й міжнародний характер. Наприклад, на кругло 5 мільйонів мешканців Центральної Америки Ель Сальвадор кругло півмільйона його громадян нелеґально дістались до Америки. Президент цієї країни Хозе Наполеон Дуарте звернувся до президента Реґена з просьбою, щоб тих ельсальвадорців не виселювати, бо це при тамошній економічній скруті та великому безробіттю — було б нещастям для країни. Президент Реґен відкинув просьбу ельсальвадорського президента, бо це був би прецедент і для інших країн. Але запевнив його, що уряд іміґрації і натуралізації не плянує масового виселення всіх ельсальвадорців.

Отож, прийнятий Конґресом закон ніби добрий, компромісовий, для Америки корисний. Але життя глузує інколи і з добрих законів. Поруч із народженням спеціялістів від фальшування документів, появилось, в наслідок цього закону, цікаве явище: заможні чоловіки чи жінки, які, тут живучи, нелеґально доробилися деякого гроша, „купують" собі чоловіка чи дружину, американських громадян, щоб автоматично дістати право постійного замешкання.

Неетично, незаконно, але рятунок для тих, які аж ніяк не хочуть вертатися в країни їхнього попереднього замешкання.

О. Львівський

ПЕРФІДІЯ СОВЄТСЬКОЇ ВЛАДИ

(Про загадкову смерть о. Г. Костельника)

Від самого початку насильства над совістю понад п'ять мільйонів українців католиків в під'яремній Україні, не була ясною роля о. Гавриїла Костельника. Всі хто його знав не сумнівався в його український патріотизм, в його прив'язання до Української Католицької Церкви, до рідних традицій і то галицьких і бачванських українців з яких він походив. Що сталось з о. Костельником, не раз завдавали собі таке питання його близькі знайомі коли вони почули, що о. Костельник очолив так звану Ініціятивну Групу за возз'єднання з Російською Православною Церквою, отже не з Українською Православною Церквою, бо такої в Україні нема, вона була жорстоко знищена з її Митрополитом Василем Липківським ще в 1930 роках. Отже, де подівся патріотизм о. Костельника, того пламенного проповідника, який вже за першої окупації большевиками Галичини у св. Юрі голосно говорив, що так, як не стало одного гнобителя (значить поляків) так не стане того що тепер є (большевиків). Тоді виглядало, що НКВД арештує його того самого дня. Але большевики тоді ще чекали. Вони згодом арештували його наймолодшого сина Богдана, мучили допитами батька при тортуруванню сина, але тоді о. Костельник не заламався. Він вагався нарушити авторитет Слуги Божого Митрополита Андрея і мимо того, що його син Богдан пропав замордований большевиками о. Костельник витримав аж до приходу німців.

А яка його оцінка большевизму найкраще ілюструють його самого слова, які він написав до Збірника статтей, що його зібрала відома діячка і посолка Мілена Рудницька і видала п. н. „Західня Україна під большевиками". Отець Костельник дає дуже вірну характеристику того большевицького раю, який большевизм приніс в культурну Західню Україну. „Коли я йшов у новому пальті пише о. Костельник, на мене зглядались як на недобитого буржуя; до речі це пальто я згодом продав на прожиток"... „Від усіх людей відібрали все майно і всяке людське право, з усіх людей зробили державних форналів без усякого контакту". За буржуазної Польщі пани їздили автами, тепер же так само і ще в більші мірі, їздили автами нові панове 'товариші', а графськими повозками їздили місцеві комунізуючі шмаркачі"... На людські муки вони зовсім не чутливі. У своїй конституції Сталін, поміж іншими брехнями (свобода віри, слова, друку, виборів) помістив одну найбільшу брехню, що людина — це 'найбільша цінність' у Радянському Союзі. На ділі — людина для большевиків ніщо". (ст.23).

А на кінець свого нарису про большевицький рай, о. Костельник так пише: „Жадна держава так не мучила своїх підданих, як большевицька, що мучить не тільки тіло, але й душу в найглибших її глибинах. Це чортівський млин, що меле людей. Як не сьогодня, то завтра, як не завтра, то після — завтра на кожного мусить прийти черга загибелі. Як же нам було не бажати, щоб той чортівський млин розпався вкінці на наших очах".

Не можна дати кращої характеристики большевиків і їхньої системи, як її дав повищими словами о. Костельник. Чому, отже, він пішов їм на службу і зрадив свою Церкву, яка його виховала, дала йому високу освіту та цінила його як письменника, богослова, знаменитого проповідника та катехита гімназійної молоді.

Були відомості, що НКВД його арештувало було вже під час другої окупації Галичини, там його „перевиховували", і раптом він з'явився на волі та став організувати рух за возз'єднання з Російською Православною Церквою. Багато його знайомих догадувались, що зробив це він з наміром зберегти життя тисячів священиків, які були згори засуджені на арешти, депортацію на Сибір, так само як це сталось із Ієрархією, яку большевики заарештували та судили за „злочини", яких вони ніколи не поповнили. Єдиний злочин Ієрархії була відмова перейти на російське православіє.

Вбивство Костельника також ніхто з українців не уважав, що воно було доконане „українськими націоналістами на наказ Ватикана", як це було голошене. Для кожного, хто знав о. Костельника був на сто від сотків переконаний, що він впав жертвою НКВД.

Цю опінію потвердило інтерв'ю д-ра М. Марунчака, яке він перевів з дочкою о. Костельника, ще 12-го липня 1970 року, а яке, на її бажання могло бути подане до публічного відома щойно в рік після смерти дружини о. Костельника. З того інтерв'ю стає ясним, якими огидними злочинними методами діють большевики. Самі його змусили, щоб виконав для них юдину роботу, як про це висловився о. Будзінський, і самі його в бестіяльський спосіб замордували, а тепер ще, знущаючись над покійним, хочуть як на глум проголосити святим Російської Православної Церкви.

Чи не є це „чортівський млин", який чи скорше чи пізніше змеле людину? Як виходить з того, що розказала дружина о. Костельника, він перейшов на православія не з переконання, тіль-

(Закінчення на стор. 3)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Богдан Пашковський

Концерт художнього слова в Баффало

В одноманітні і сірі дні життя української громади в Баффало несподівано вривається веселий, ясний проміць чогось нового. Лишаємо поза собою турботи буденщини, турботи які викликають задоволену усмішку хіба у наших ворогів, йдемо на концерт художнього слова у виконанні артиста Ростислава Василенка. Заходами культурно-освітньої референтури баффалівського відділу УАКРади Р. Василенко вже вдруге відвідує і своїм мистецьким виконанням програми дає можливість присутнім духово відпочати і бодай на коротко забути про безконечні „ювілейні" бенкети з різних, прерізних нагод.

Концерт художнього слова має підзаголовок „Вечір сміху вам на потіху" тому, що в репертуарі вечора було багато гуморесок, давніших і теперішніх українських авторів. В загальному був це концерт художнього слова і таке окреслення виступу артиста Р. Василенка найкраще покриває цілу програму. Короткі пояснення до кожної точки його виступу, яка складалася з двох частин, подавала Неоніля Стецьків.

Першу частину програми почав Р. Василенко рецитацією поеми Тараса Шевченка „Петрусь", де зображено трагедію молодої дівчини, відданої заміж за старого генерала, а далі гумореска письменника початку минулого століття Квітки-Основ'яненка „Підбрехач" і три гуморески з життя наших часів і переживань впровадили присутніх в погідний настрій і багатьом пригадали наші повоєнні і теперішні турботи. „Репатріяція" І. Підкови, „Дбаймо про здоров'я" Н. Грушецького і „Спека в Ню Йорку" К. Кропиви, — це віддзеркалення наших повоєнних і теперішніх переживань у гумористичному оформленні. В програму вищезгаданих гуморесок вплелись дві поважні точки а саме вірші виконавця програми, артиста Р. Василенка, що їх він відчитав і рецитація поезії „Довбуш" Юрія Федьковича, співця гуцульських борів і залашних полонин. Одна з поезій, що їх відчитав Р. Василенко, „Голгота в Чорнобилі" присвячена трагічному вибухові чорнобильського атомового реактора, вибухові, що її спричинило недбальство окупаційного совєтського режиму.

Коротка перерва — і другу частину виступу зачав Р. Василенко прекрасно виконаною рецитацією частини новелі Василя Стефаника „Марія". Заповідаючи цю точку програми, Н. Стецьків поінформувала присутніх, що точка ця присвячена вшануванню українських матерів з нагоди Дня Матері. Трагедія Марії-матері, майстерно зображена Р. Василенком, віддзеркалює трагедію мільйонів українських матерів на протязі цілої нашої кривавої історії. В дальших трьох точках програми артист познайомив нас з гумором сьогоднішньої України, де під пильним оком цензора окупаційних властей нелегко підобрати тему на дозволений владою гумор. Тому теж їхні гуморески спрямовані на побутові речі. „Купіть автомобіль" А. Баб'юка, „Подарунок" Й. Чалого і „Жінчина молитва" І. Аршина, — три типові, суто побутові гуморески підсовєтської України.

А там слідувала еміґраційна гумореска Невана Грушецького, який нині живе в Австралії, „Думки про телефон" і кінцева гумореска „Діди наші та баби наші" авторства Остапа Вишні, найбільшого і найбільш популярного українського гумориста нашого століття. Гумореска О. Вишні цікава тим, що автор висміяв фрази совєтської пропагандивної машини з часів Другої світової війни, коли то совєтська воєнна потуга розлізлася під ударами німецьких армій.

Гостинний виступ артиста Ростислава Василенка відбувся 10-го травня ц.р., в приміщенні української православної громади міста Баффало й околиці.

Роман Кухар

МУЗА СЛУЖІННЯ НАРОДОВІ

[illegible] Дибко, „На крилах дум", поезії (друге, справлене [illegible] видання) та драма „Мати короля Данила", [illegible] поетки, список її видань, присвята доньці, [illegible] мисткині Марти Анни Клифтон, Н.Дж. [illegible] 160.

Поетка, письменниця, перекладачка з клясичного письменства, Ірина Дибко належить до грона тих ідейних жінок в українській літературі, що їм початок дали Ганна Барвінок, Олена Пчілка, Наталія Кобринська, Уляна Кравченко — аби привести лише декілька світлих жіночих імен раніших часів, які служили рідному народові пером і трудом громадських діячок. Ірина Дибко, — заслужена [illegible] й виховниця української молоді, збагатила українську літературу незвичайними перекладами, з найдавнішого у всесвітньому письменстві епосу сумерійської доби, „Гільгамеш", як і з англійських поетів реставраційного й ХУІІІ сторіч (1660-1784 рр.) та сучасного англійського письменника Джорджа Орвелла („Хутір тварин"). Оригінальна поетична творчість Ірини Дибко охоплює збірки поезій „По стежинах душі", „На перехресті років", „На крилах дум", поему з життя старинного Єгипту, „Ахнатон", оповідання „Білий орел" (нагороджені літературною премією) і драматичні твори; в цілому, показний своєю різнорідністю, багатий і творчий дорібок талановитої й енергійної жінки-патріотки.

Обговорюване друге видання „На крилах дум" містить чимало нових віршів поетки з 1980 років, поруч раніших творів з 1960 і 1970 років. У поетки щораз то більше кристалізується філософський підхід до її творчости, що й чітко виріз[illegible] в деяких її віршах, [illegible] „Не знищ...":

Тож обережно [illegible]
ходимо,
щоб не зранить краси
ходою.
Любуйся нею кожну
днину —
[illegible]ною
не
знищ
грозою...

Ірина Дибко пристрасно відзивається до пекучих питань для українського сьогодення, порушуючи з пафосом патріотки-трибуна трагедію знеправленого народу в полоні жорстокого окупанта:

... Поля Чорнобиля
палають — згоряють.
„Збудили лукаві" — пощади
не мають...
„Збудило" потворне
полум'я Вкраїну.
Зів'яли квітки,
замовкли пташки,
в полоні нуклеарної руїни...

Описуючи постать знедоленого українського втікача на волю, Мирослава Медведя, поетка, обурена несправедливістю до нього влади на вільній землі, не вагається натаврувати подію політичним акцентом:

На крилах надій злинув на
волю
Син — палко вірив, що
найде її.
Лиш кошмарної неправди
долю
він стрінув на Вашінгтона
землі...

У рядках „Не маю більшої причини" з'ясовує Ірина основний характер її творчого спрямування:

На молитви — не дивуйсь
мені —
не маю більшої причини,
бо спокою не дає душі:
неволя й горе України!

Подібні почуття, визвані недолею рідного краю, хвилюють поетку й у образному вірші „Біля Дунаю":

„Дунай пливе, пливе, пливе,
до моря мого Краю —
мої сльози жалю несе...
Я ж
над
долею
Чорнобилю
ридаю!"

Доля поневоленої сучасної України їй завжди більш усього на серці:

... Руки нищівні,
руки потворні,
свідків культури
знищить спішили,
щоб хмари стали
вже неповторні,
щоб покоління в них не
кріпилось...

Поетка, просвідомлена ворожим обманом, доходить до тверезого висновку:

Наших Князів,
Гетьманів святині —
вмирали в тридцятих
скорботних роках...
Свідків Давнини
вже нема
в Україні
вони залишились лише на
знімках!

Це не значить, що в ідейно насиченій поезії Ірини Дибко, пройнятій міцним патріотичним етосом, не знайти тонших, ліричних проявів її чутливої на красу й ніжність душі. Таких багато й вони серпанком задуми й ностальгії пронизують її творчість, як от у цих рядках:

Доспівають грона
калини —
овоч квіту, що цвів на весні.
Доспівають й роки
людини —
овочем задум і діл в
житті...

У цілій низці зворушливих віршів особистого характеру складає Ірина Дибко теплий поетичний трибут своїм батькам, сестрі, дітям. У тендітній настроєвій поетичній перлині „Вес-

(Закінчення на стор. 3)

УРЯД ПІВДЕННО-АФРИКАНСЬКОЇ Республіки наказав двом британським телевізійним кореспондентам покинути негайно країну. На думку офіційних урядових осіб 41-річний Майкел Баєр і 40-річний Пітер Шарп не займалися суто журналістичною діяльністю і не притримувались урядових розпоряджень відносно передач. Очевидно, Спілка журналістів у Великобританії запротестувала проти такої практики уряду Південної Африки, хоч правно вона не зможе протиставитись „видворенню", бо в тій країні всякі передачі і писання про революційну діяльність чорних і нібито брутальну поведінку поліції заборонені законом.

АМЕРИКАНСЬКИЙ ПІДПРИЄМЕЦЬ в ділянці реалізації великих мільйонових проєктів, Доналд Трамп, заявив кореспондентам, що він отримав пропозицію від Совєтського уряду на будову великого люксусового готелю в Москві. „Я не знаю ще усіх умов і часу, у якому вони хотіли б зреалізувати згаданий проєкт, але я вже зустрічався з офіційними особами, які дуже зацікавлені підписанням договору зі мною", — заявив Трамп під час інтерв'ю переданого телестанцією Ей-Бі-Сі. Він описав готель, як дуже великий, збудований в модерному стилю з усіма вигодами, правдоподібно призначений для закордонних гостей.

Пилип Демус

МИ БАЧИЛИ УКРАЇНСЬКУ БРАЗИЛІЮ

II.

Бразилія має славу частих мілітарних інтервенцій в уряді, частої зміни конституції, що й привело остаточно до диктатури Варгаса 1940-45 роках. За тієї диктатури наші сестри ходили в ліс, щоб там, далеко від урядового ока, вчити українську мову, спів й релігію, бо була заборона це робити для усіх етнічних груп. Бразилія взяла собі за зразок американську Конституцію, потім їй сподобалася конституція фашистської Італії. Проте пересаджене дерево з одного ґрунту на другий не прийнялося, і ні одна ні друга конституція з паралелі не дала позитивних вислідів. От візьмім з бразилійської конституції в теорії і в практиці: на стіні висить картина Гоя, що представляє бідного хлопця в подертій свитині, а біля хлопця стоїть пан, що дає хлопцеві милостиню. На цю картину дивиться багатий бразилієць з жінкою. Вони обоє прослезилися і прошептали: „Ах, яке зворушливе!" І ось, сльози тих глядачів — це інтерпретація бразилійської конституції, яка в практиці є німа на лихе соціяльне положення малої людини. Від початків незалежности Бразилія мала колоніяльний, імперський, республіканський та диктаторський уряди, з п'ятьма коституціями. Мотто останньої є: порядок і поступ. Порядок означає затримання традиції, а поступ — заперечення порядку!

Політичні принципи взяті з моделю Північної Америки, Муссоліні та ліберальної демократії пояснюють, що це є влада для народу через народ. А хто є народ? Тільки половина управнених до голосування громадян може голосувати, друга бо половина — неграмотні. Культ особи важливіший за всяку політичну програму. Тому тут армія, Церква і властителі посілостей мають рішальний голос.

Ця система правління є федералістична з 22-ма провінціями, але на ділі це є тільки формальність, а не властивий федералізм. У цій країні існує диспропорція між приростом населення і простором, опанованим на здобуття продуктів, конечних для життя. Релятивно життя людини зумовлене браком відпорности на всякі недуги. Причиною цієї аномалії є гіршого ґатунку харчі, що грішать малокалорійністю та браком вітамінів. Тому життя в цій країні коротке.

І ось до цієї Бразилії приїхали 1890 року українці (невідомо в якій кількості) з західньої української землі — Галичини.

Як згадано на початку, кампанія агентів на виїзд була надто приманлива, і зерно тієї демагогії знайшло корисний ґрунт серед нашого бідного селянства. Про переповнені ваґони нашими селянами, з жінками і дітьми, писав тоді Іван Франко: „Коли почуєш, як в тиші нічній залізним шляхом стугонять вагони, а в них гуде, шумить, пищить, мов рій, дитячий плач, жіночі скорбні стони, тужливий спів, дівочії лисканти, то не питай: цей поїзд звідки він, кого везе, куди, кому вздогін? Це еміґранти".

„Приїхали мої діди до провінції Парана, — продовжувала п-і Надя, — без даху над головою, а найгірше те, що ми не мали що їсти. З крадених гарбузів варили юшку. Ми думали, що нам тут кінець. Але тутешні бразилійці, що поселилися тут вперше, побачили нашу біду й допомогли нам з харчами. Так ми врятувалися.

Нам вони (тутешні бразилійці) давали вказівки, як корчувати джунглі. „Мої тато, — продовжувала вчителька, — як скалічили сокирою ногу, то не йшли до лікаря, бо його не було, обвили ногу шматою, щоб не кровавила й не нарікали. — Так мусить бути, — казали. Треба терпіти. Коли я при вечері захотіла соли, то тато не позволили, казали: „Треба терпіти..."

„У пізніших роках, коли виринула справа будови церкви чи парафіяльного дому, — продовжувала вчителька, тоді один продав частину своєї господарки і купив парцелю під будову парафіяльного дому".

Наша група приїхала до Прудентополя із Сан Павльо, через Куритибу. Прудентопіль — це містечко величиною Бучача або Яворова. Це містечко варте уваги, бо тут найбільше українське скупчення. Положення його має горбкуватий характер, серединою міста простягається довга дорога з півночі на південь, якою можна доїхати до північної границі Аргентини. На головній вулиці — малий готель, далі аптека, а в ній два помічники аптекаря: один українець, один поляк і бразилійка. Від тієї вулиці йдуть бічні вулички вгору, і на вершку однієї є церква св. Йосафата та інші забудування. Приблизно два квартали від церкви є повітова лічниця, а в ній лікарем є д-р Володимир, діди якого походять із східніх земель України. Розмовляє він гарною українською мовою. Дискутували ми про сапрофіти нашкірка, отже питання з домени дерматології. В одній з кімнат лічниці лежали дві українки з колонії; одна мала тромбофлебит литки, а друга, мати нашої стипендистки, була в процесі діягнози: як показували симптоми, правдоподібно, мала ниркові камені. Вся її родина була в розпуці, бо тримісячну дитину треба було дати під опіку двох старших доньок, які ще самі ходять до школи. А крім того родина думала, що мама має пістряка і вже з шпиталю не вийде.

На головній вулиці приступив до мене чоловік середнього віку, дуже брудний, бо йшов з роботи, а живе 20 кілометрів від Прудентополя, і почав розмову. Дома жінка з п'ятьма дітьми, найстаршій 14 років, вона працює в українській школі. Сам він є паламарем при церкві. „Ми зорганізовані, — каже він, — маємо велику церкву, багато людей по неділях, а сусіди-поляки ходять до португальської церкви. Ми мусимо триматися разом, сказав цей простий, але щирий чоловік.

(Продовження буде)

Керамічна виставка в Пармі

7-ий Відділ ім. Лесі Українки СУА в Акроні, Огайо, запросив Наталку Кормелюк з українською керамічною виставкою. Виставка відбувалася 21-го та 22-го березня ц.р. в домівці СУА в Пармі, Огайо.

21-го березня мисткиня демонструвала учням „Рідної Школи" Парми глиняний горщик. А о 4-ій годині відкрито мистецьку керамічну виставку в домівці СУА. Голова 7-го Відділу Олена Мартинюк привітала мисткиню та коротко розказала про її цікаву працю в організаціях СУМ та СУА. Союз Українок є гордий, що має таких талановитих членок організації. Тішимося також, що Пітсбурзький університет звернувся до Наталки Кормелюк, щоб вона виготовила керамічні кафлі з українськими мотивами для удекорування української кімнати.

Мисткиня зробила цікаву історичну доповідь про українське гончарство та керамічні вироби з давнього періоду до теперішнього часу. Експонати виставки були розложені на групи: Гуцульська, Київська, Полтавська, Волинська, Трипільська. Мисткиня надзвичайно чутливо передала в глиняному виробі обличчя жінки з пережиття атомової трагедії Чорнобиля. Присутні уважно слухали доповідь про культуру мистецтва виробів з глини, а прозірки на екрані допомагали зробити мандрівку в сиву давнину наших предків.

Голова 7-го Відділу подякувала Кормелюкам за цікаву програму вечора — Наталці за доповідь, а Любомирові за висвітлення прозірок на екрані.

Після доповіді відвідувачі при чаю говорили та запитували Наталку про її мистецьку працю та чудові вироби з глини — горщики, тарілки, збанки тощо.

В неділю, 22-го березня, знову була доповідь та майстрування з глиною. А любителі українського гончарського мистецтва мали до набуття великий вибір керамічних виробів Наталії Кормелюк. Вони були в захопленні від такого багатства керамічних творів.

Сальвина Іваницька

Пригадка про гімназію у Львові

Діловий комітет колишніх учениць гімназії Сестер Василіянок у Львові продовжує зв'язок з товаришками. Посередині голова Стефанія Бернадин, зліва Тетяна Богачевська, імпрезова референтка, з правої сторони Дора Рак, контролер, стоять Люба Прокоп, секретарка і Оля Боба, заступниця голови. (Після засідання 11-го грудня 1986 року).

(Дора Рак). — Заповіджена на травень зустріч деяких річників учениць колишньої гімназії Сестер Василіянок у Львові приманить і інших львов'янок, щоб відновити знайомства і відсвіжити давні приязні. Мабуть долучаться — спонукані сентиментом — і колишні учні інших львівських шкіл, щоб у спільних споминах пригадати незабутній Львів.

Хоча літа минають і кількість їх меншає, все ж таки „василіянки" стараються втримати зв'язок між собою, а й комітет гімназії, що постав з нагоди ювілейних з'їздів — 12-13-го вересня 1964 і 7-8-го червня 1980 року — не розв'язався, а діє як перманентний діловий комітет. Невелику управу очолює Стефанія Бернадин, а в склад входять Оля Боба — заступниця голови, Люба Прокоп — секретарка, імпрезова референтка — Тетяна Богачевська, члени — Анна Кобринська і Дора Рак (К. К.) та проф. Василь Лев, редактор.

Діяльність ділового комітету обмежується до дальшого поширення продажі пропам'ятної книги гімназії, виданої у 1980 році (ст. 334) під фірмою Наукового Товариства ім. Шевченка в Ню Йорку і додаткової частини (ст. 111) як Український Архів т. XXII і т. XXII A, Редакційний склад очолював проф. Василь Лев. Книжки друковані у фірмі Компютопринт, Клифтон, Ню Джерзі.

Деяка кількість книжок є ще на складі і було б побажаним, щоб колишні учениці розповсюдили їх. Замовлення із чеком на 10 дол. слід слати на адресу О. Боби: 267 Elsmere Place, Fort Lee, N. J. 07024.

Комітет продовжує тісний зв'язок із канадською групою і поодинокими особами у різних країнах дорогою кореспонденції та рад би діставати вістки від них, хоча б для архіву гімназії. Значна кількість колишніх учениць залишилися в краю і з ними дехто переписується.

Час від часу комітет проводить спільні акції. Недавно, наприклад, зорганізував збірку в пам'ять Катрусі Зарицької, колишньої учениці гімназії, що дала 1,355 дол. в ЗСА і 1,200 кан. дол. в Канаді. На цей заклик відгукнулось 150 товаришок.

Комітет має невеликий фонд, з якого в міру потреби виплачує датки для Українського Музею в Ню Йорку, на фонд 1000-ліття християнства в Україні та на беатифікаційний фонд Митрополита Андрея Шептицького (до Риму).

Голова комітету скликує неперіодичні засідання для полагодження адміністраційних і ділових справ. А в травні комітет сподіється стрінути усіх на товариськім з'їзді на Союзівці.

Муза...

(Закінчення зі ст. 2)

на — це ти" мати-поетка промовляє з душі до своєї доні:

Розсипає весна квіти —
полями, лугами,
і всміхається до мене —
твоїми устами...

Розливає весна сонце
і пісні пташині,
сонцем дивляться
на мене —
твої очі сині...

До рясної змістом і настроями, поширеної тепер збірки „На крилах дум", долучила авторка свою цікаву драму у трьох діях „Мати короля Данила", присвячену її чоловікові Борисові Филипчакові. Драматичний цей твір написала вона під міцним враженням історичної повісти письменника Івана Филипчака „Княгиня Романова". Сюжет повісти, як і драматичного твору, оснований на житті й геройських подвигах князя Романа Галицького та його вірної дружини й виховниці їхнього сина, майбутнього короля Данила, візантійської княжни Анни. У драмі зокрема реалістично представлено підступну інтригу польського князя Лєшка, що довела до трагічної передчасної смерти князя Галицько-Волинської Держави, Романа, під Завихостом. У цьому творі заторкнено теж великий державний хист розумної й характерної княгині-матері, Анни, що успішно привернула своїм синам, Данилові й Василеві, належні їм правно княківські престоли в Галичі й Володимирі.

Нову, цінну появу на книжковому ринку, „На крилах дум", невтомної поетки й завзятої козачки за славу рідного народу, можна придбати, звертаючись на таку адресу: Mrs. Irene Dybko 2 Crescent Ave. Passaic, N.J. 07055 U.S.A.

Перфідія...

(Закінчення зі ст. 2)

ки з „практичних міркувань". Хоча ці практичні міркування показалися цілком не практичними, бо большевики дальше переслідували священиків та вірних Греко-Католицької Церкви. І о. Костельник розчарований, зачав голосно висловлювати своє незадоволення із того стану, який заіснував по „добровільному возз'єднанню" з Російською Православною Церквою, яка, як відомо, є на службі безбожного комуністичного режиму. „Батько був розчарований, — оповідає дочка на основі висловів своєї мами, — до того ступеня, що не кривився з цим ні перед ким. Його остерігали, в цьому навіть посторонні люди, щоб він „так голосно не думав". Такі остороги з боку родини (дружини) та чужих не помагали. Він мав відвагу про ці речі говорити одверто і то перед урядовими чинниками".

Така сміливість не могла ввійти о. Костельникові безкарно, він мусів бути зліквідований, бо він свою юдину роботу зробив, хоча в добрій вірі, але тепер він був не тільки непотрібний, але навіть небезпечний, бо надто критично висказував свої думки. Його, отже стрінула доля, яку він сам так ясно схарактеризував після першої окупації Галичини, а саме його стрінула доля бути знищеним „чортівським млином", про який він писав. А той „чортівський млин" ще й хотів скинути тавро на рідного сина, якого хотіли показати мамі як убивця свойого батька". І тут НКВД, як то кажеться по большевицьки, „перевиконав норму", бо в засліпленні не брав до уваги того факту, що той син, який мав би вбити батька, був в „Дивізії" і був тоді за кордоном, і досі там.

За відомостями „Української Пресової Служби" з грудня 1986 року виходить, що комуністичний уряд Москви мав би дати доручення московському Патріярхові проголосити о. Костельника святим, тому, що він: „постраждав задля своєї віри і був убитий ворогами Церкви".

У тому, як бачимо, є щось з правди, бо о. Костельника дійсно убили вороги Церкви, якими від самого початку існування є людці за кермою атеїстичної Москви. Це дійсно глум і посмертне знущання над своєю жертвою.

Мистець Л. Бенцель

„Похід Святослава на болгар"

Леонід Бенцель, родом з Полтавщини, прибув до З'єднаних Стейтів Америки в 1951 році молодим хлопцем. Зі своєю мамою нові поселенці замешкали в Сієтл, Ваш. Його батька розстріляли большевики. Під час студій він працював як ілюстратор, допомагаючи собі фінансово на прожиток. Тут він закінчив студії в ділянці далеко-східних наук і історії і здобув ступень магістра в ділянці мовознавства в університеті Сієтл в 1970 році. Перед своїм виїздом до ЗСА він студіював мистецтво в Німеччині у Естонському інституті, Інституті єгиптології в Мюнхені й Рупрехт лицеї.

Знання історії наглядне у баталістичному мистецтві Бенцеля, про що писав ред. Іван Кедрин з нагоди виставки мистця у галерії Об'єднання Мистців Українців Америки в Ню Йорку в 1983 році, що „Леонід Бенцель це в першу чергу баталіст, закоханий у тематиці козацьких і лицарських боїв. Він має відвагу малювати олією, або кольоровим олівцем фігуральні твори з десятками осіб і коней, маючи в історії українського мистецтва таких великих попередників, закоханих у цій самій тематиці, як Микола Івасюк, Борис Крюків чи Петро Андрусів.

Добре сталося, що прилетів з такої далекої місцевости Сієтл, віддаленій від Ню Йорку на 2,960 миль, щоби дати себе тут пізнати. І добре зробило ОМУА, що дало йому фірму і галерію, бо це одна з найцікавіших виставок, яка відбулася у цьому мистецькому прибіжищі в Ню Йорку.

Це надзвичайно мила несподіванка, що після смерти Б. Крюкова і П. Андрусева їхня тематика баталістики, козацтва, лицарства, знайшла звеличника в особі Леоніда Бенцеля („Свобода з 9-го червня 1983 року)".

Свої мистецькі твори Бенцель виставляв у Ванкувері, Вінніпегу, Торонто, Саскатуні, Сієтлі, Чикаго і Ню Йорку. Преса у згаданих містах принесла позитивну оцінку його мистецьких творів на тих виставках.

На цьому місці варто згадати, що наш фільмовий продуцент Ярослав Кулинич придбав кілька картин Бенцеля до свого фільму „Україна в огні".

Молодому мистцеві бажаємо ще більше успіхів у його творчій мистецькій праці, бо він своїми картинами несе в англомовний світ історію свого народу.

Бенцель здобув кілька відзначень за картини з українською тематикою: „Похід Святослава на болгар", „Козацький осаул у степу" й „Козацький полковник з судженою".

Ярослав Чинилук

З'ЄДНАНІ СТЕЙТИ АМЕРИКИ офіційно підтримали ідею скликання міжнародної конференції для обговорення близькосхідніх проблем і вирішення справи території для палестинців, бо без цієї розв'язки, як кажуть деякі члени кабінету президента Роналда Реґена, не можна буде підписати мирового договору з Ізраїлем. На перешкоді до скликання такої конференції є сам Ізраїль, зглядно його теперішній прем'єр-міністер Іцак Шамір і політичний бльок Лікуд, який його підтримує. Натомість Лейбористська партія Шімона Переза і деякі інші помірковані партії схвалюють заходи міністерства закордонних справ в тій справі.

НАЙБЛИЖЧИМИ ДНЯМИ Білий Дім офіційно повідомить Конґрес про намір продати Савдійській Арабії від 12 до 15 реактивних винищувачів-бомбардувальників типу Ф—15. Ще в 1979 році після гарячих дебатів у Конґресі адміністрації президента Джиммі Картера вдалося добитися продажу Савдійській Арабії 62 винищувачів. Від того часу вісім літаків розбилися під час випробувальних полетів. Адміністрація Роналда Реґена розглядає наступний продаж лише як виконання зобов'язання підтримувати постійний кількісний склад савдійської авіяції.

В першу болючу річницю відходу у Вічність 168

бл. п. **Марії Квітки Стецюк**

складаю 50.00 дол.
на видання пластинки творів Василя Барвінського.

Таїса БОГДАНСЬКА

Замість квітів на свіжу могилу Дорогого нам

бл. п. інж. **Володимира Патрила**

складаємо 100.00 доларів
на ПАТРІЯРШИЙ ФОНД

Ірина і Ярослав ЩЕРБАНЮКИ

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. інж. **Володимира Патрила**

складаємо 200.00 доларів
на ГАРВАРДСЬКИЙ ПРОЄКТ.

Степан і Надія КОСТИКИ

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
1-го червня 1987 р.
нашого Найдорожчого
БАТЬКА, ДІДУСЯ, ШВАҐРА, СВАТА І КУЗЕНА

бл. п.

ЛЕВА МАЗЯКА

та
В ДВАНАДЦЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
29-го травня 1987 р.
нашої Найдорожчої
МАМИ, ДОНЬКИ, СЕСТРИ І КУЗИНКИ

бл. п.

АНАСТАЗІЇ МАЗЯК

буде відправлена
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
з ПАНАХИДОЮ
в суботу, 30-го травня 1987 р., о год. 9-ій ранку
в українській католицькій церкві
св. Йосафата в Воррен, Миш.

Просимо згадати Покійних у своїх молитвах.
Син — РОМАН з дружиною УЛЯНОЮ
і Родина.

Ділимося сумною вісткою, що дня 17-го травня 1987 року, заосмотрений Найсвятішими Тайнами відійшов у Вічність наш Найдорожчий
МУЖ, ТАТО, ДІДУСЬ

сл. п.

СТЕПАН ЯЦУСЬ

народжений 3-го серпня 1923 р. в Ляцко біля Добромиля Україна, воїн Першої Української Дивізії УНА.

ПАРАСТАС відправиться в середу, 20-го травня 1987 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні M. A. Mealey, Lamestone and Milltown Rd., Wilmington, Dl.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ в четвер, 21-го травня 1987 р. о год. 9:30 ранку в українській католицькій церкві св. Николая в Вілмінґтоні, Дел.

Тлінні Останки спочинуть на цвинтарі Всіх Святих у Вілмінґтоні.

Горем прибиті:
дружина — ТАМАРА
донька — ОЛЬГА з чоловіком ПАВЛОМ КАЛІСТРО
син — АНДРІЙ
внуки — КРИСТОФЕР І МАТВІЙ
сестра — АННА
та ближча і дальша Родина в Україні

Замість квітів, Родина просить складати жертви на церкву св. Николая.

Об'єднання Українських Ветеринарних Лікарів

з великим сумом повідомляє, що в середу, 13-го травня 1987 року в Дітройті, Миш., відійшов у Вічність

бл. п. д-р ветеринарії

Володимир Богонович

ПОХОРОН відбувся в понеділок, 18-го травня 1987 р. з церкви Непорочного зачаття, Гемтремк, Миш. на місцевий цвинтар.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Дружині Покійного й Синам з Родинами складаємо слова глибокого співчуття.

Управа ОУВЛ

„Незабутні роки"

Під таким заголовком здано до друку пам'яткову книгу-альбом про українську гімназію в Зальцбурзі, яка з гарними успіхами проіснувала п'ять літ (1945-50). Книга про цю саме гімназію має бути своєрідним підсумком збірного життя і праці в роках навчання в таборових бараках, в праці у школі і поза школою, життя молоді в бурсі, в Пласті, СУМ чи учнівській громаді. Буде це отже книга про учнів і їх виховників і про всі ті, інколи дуже складні умовини, серед яких проходив увесь навчально-виховний процес.

Історія формування і розвитку зальцбурзької гімназії, біографічні сильветки її професури, списки матуристів і всіх інших учнів окремих кляс по роках, проблеми шкільного і позашкільного життя там, у далекому Зальцбурзі, та врешті історія з'їздів колишніх зальцбуржан, все це становитиме зміст запланованої книги. Вона матиме теж зразки літературної творчости декого з учителів і, що важніше, колишніх учнів, які зуміли розвинути свій талант вже за океаном. На окрему увагу заслуговують зразки гумору, пародії і карикатур, що вийшли з-під пера колишніх зальцбурзьких студентів.

Завдання видати таку винятково характерну книгу взяв на себе Комітет кляс учнів зальцбурзької гімназії, що, згуртувавши поважне число своїх колишніх колег, ще від 1958 року відбуває періодично свої товариські з'їзди (а досі їх було дев'ять) і саме виданням цієї пам'яткової книги прагне закріпити пам'ять про ті сорокалітньої давнини часи коли, молоденькими учнями починали вони свій життьовий лет у дальше невідоме.

Кілька років тривало збирання і селекція мемуарного, біографічного матеріялу, що вийшов так з-під пера колишніх професорів, як і учнів, а в тому і знімок та іншої документації, які ілюструватимуть книгу.

До редакційної колеґії цього пам'яткового видання увійшли колишні учні в особах проф. д-ра Івана Головінського, проф. д-ра Володимира Стойка і Зеновії Кулинич, а на головного редактора запрошено колишнього вчителя гімназії д-ра Мирослава Семчишина.

По-мистецьки оформлена книга появиться у вересні ц.р. напередодні 10-го з черги з'їзду (Союзівка, 3 і 4-го жовтня 1987 року), а всіх зацікавлених справами книги чи з'їзду просимо звертатися на адресу: Володимир Воловодюк, 66 Susan Dr., Chatham Township, N. J. 07928.

Окружний...

(Закінчення зі стор. 1)

16 членів за 1986 рік.

Д-р Флис дав обширний огляд діяльности УНСоюзу і його стану. Він сказав, що УНСоюз недавно прийняв нового координатора братської діяльности Андрія Воробця та що союзовці, які потребують поради в братських справах повинні до нього звертатись. Також пригадав він про програму, яка запланована на День Батька на неділю, 21-го червня ц.р. Крім того, д-р Флис розповів про працю крайового директора продажу забезпечення Генрі Флойда та про працю Степана Богача, Роналда Ловрі і Михайла Стецини, які працюють з Г. Флойдом.

По слові д-ра Флиса була дискусія над союзовими справами. Після зборів члени зміцнились на коротке прийняття, а збори закрито піснею „Не пора, не пора".

Червень...

(Закінчення зі стор. 1)

відділ реклями очолює Степан Татаренко, образотворче мистецтво належить до Люби Остап'як, станками з харчами завідує Люба Сіра.

Розпочнеться Фестивальний день о 10-ій годині, як і завжди, спортовою програмою. В ній візьме участь вісім дружин відбиванкового і копаного м'яча, в тому числі і популярна „Чорноморська Січ", першун Ню Джерзі з копаного м'яча. Відповідальним за спортову програму є Омелян Твардовський.

Але ще раніше почне працювати кухня. Тому ті, які не встигнуть поснідати вдома, зможуть це зробити тут. Фестивальна їда, як запевняє Л. Сіра (бо це її ділянка), буде не менш кальорійною і смачною, ніж домашня. Тому не даваймо в цей день заробити чужинцям. Пам'ятаймо, що харчі, куплені на фестивальних столах, принесуть користь не лише нам, але й тим українським громадам, яким вони належать. Навіть ті, які перейшли на дієту (це стосується жінок), можуть пожертвувати одним-єдиним днем у році. В цьому випадку мета виправдає засоби!

Відтак можна буде перейти до шатра, де розмістяться станки зі зразками українського народного мистецтва. Тут буде нагода придбати картини відомих і менш відомих українських художників, твори скульпторів, книги українських письменників, поетів, публіцистів, видані українськими видавництвами, платівки і магнетофонні стрічки з записами популярних композиторів, співаків, ансамблів, яких не бракує серед української спільноти у вільному світі. Все, що ми придбаємо тут, буде приємною згадкою про цей Фестиваль українського мистецтва.

Всі речі, виставлені на столах, повинні відображати український дух, пропаґувати українське самобутнє мистецтво, а не перетворювати участь у Фестивалі в бизнесову торгівлю.

О 12-ій годині на площі під відкритим небом почнеться концерт молодих виконавців. Тут виступлять тріо бандуристок з Ню Йорку, ансамбль „Говерля" і танцювальна група „Лиман" з Балтимору, дитяча танцювальна група з Джерзі Сити та інші виконавці. Концерт триватиме дві години.

Різноманітною заповідається і вечірня програма — концерт в амфітеатрі, що є немов вершиною кожного Українського Фестивалю в Ґарден Стейт Артс Центрі. Розпочнеться він о 4-ій годині. Вперше на сцені амфітеатру виступить квартет „Черемшина" з Монтреалю. Для молодих співаків з Канади це буде перший виступ у З'єднаних Стейтах. Також вперше тут виступить молодий співак, композитор і скрипаль Петро Остроушко, який співатиме під власний акомпаньямент. Покаже своє мистецтво і популярний танцювальний ансамбль „Сизокрилі" з Ню Йорку, мистецьким керівником і хореографом якого є Рома Прийма-Богачевська. Виступлять тут і відомий естрадний співак Алекс, і танцювальний ансамбль „Козаки" з Торонто. Всім їм буде акомпаньювати оркестра „Темпо" під керівництвом Іринея Коваля, а провадитиме концертом, також вперше, Роман Швед з Фльориди.

Після закінчення концерту, як щороку, о 9-ій годині в готелі Рамада в Іст Ганове рі почнеться забава. До танців гратимуть оркестри „Темпо" і „Говерля".

Ті, хто ще не прислав аплікацій-замовлень на столи для зразків народного мистецтва, повинні зробити це негайно, бо термін для замовлень закінчується. В цій справі слід звертатися до Є. Харченко, тел. (201) 948-3873. А ті, що бажають побувати на концерті, але ще не придбали квитків, можуть замовляти їх, телефонуючи до Я. Івахіва на число (201) 369-5164.

Члени комітету завершують підготову до Фестивалю. Вони зробили все можливе, щоб він відбувся якнайкраще і зібрав якнайбільшу кількість людей. А щодо погоди... Гості редакції Р. Миськів і Є. Харченко в один голос запевнили: вона буде чудова! Такої ж думки і всі інші члени Фестивального комітету. А вони, на відміну від синоптиків, з подібними прогнозами ще ніколи не помилялися.

Тепер слово за нашою спільнотою. Ми повинні не лише самі взяти участь в ньому і своєю присутністю ще раз підтвердити приналежність до великої нації, але й запросити на нього наших друзів не-українців. Нехай вони цікавляться і пізнають Україну й українців не лише після того, як у Чорнобилі вибухає нуклеарний реактор і вітер розносить смертоносний пил на українські села і міста, але й тоді, коли зі сцени лунають ніжні звуки української бандури і чарівні мелодії української пісні. Нехай наші друзі ще більше пізнають нашу писанку і вишивку, наше самобутнє мистецтво, яке вже давно завоювало широку популярність у світі.

Тож до зустрічі на Фестивалі в Голмделі — святі українського мистецтва!

У Квебеку...

(Закінчення зі стор. 1)

мистецькому й науковому полі. Серед відзначених одержали медалі два українці: мгр Ярослав Пришляк, відомий суспільно-громадський діяч у Монтреалі та проф. Яр. Рудницький з нагоди 20-річчя рекомендацій Королівської комісії в мовно-культурних справах Канади. Дякуючи за це відзначення він вручив президентові федерації д-рові Багджіянові свою найновішу книжку „Мови Канади", в якій з'ясовано справу „обласних мов Канади", в тому й української, на степових теренах країни.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ДМИТРО КУЛИНИЧ, член УНС Відд. 194-го Т-ва „Свобода" в Ню Йорку, Н.Й., помер 24-го квітня 1987 року на 77-му році життя. Нар. 8-го листопада 1909 року в Мужилові, пов. Підгайці, Україна. Членом УНС став 1959 року. Залишив у смутку дружину Марію, сина Любомира із дружиною Оксаною та внука Тараса-Олександра, брата Василя з родиною та братанка Ярослава з рідньою як рівнож близчу і дальшу родину в Америці і в Україні. Похорон відбувся 28-го квітня 1987 р. на кат. цвинтарі в Елка Парк, Гантер, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

О. Юзенів, секр.

МИХАЙЛО КОСМИНА, член УНС Відд. 167-го Т-ва св. о. Миколая в Толідо, Огайо, помер 12-го квітня 1987 року на 95-му році життя. Нар. 1892 року в Брусні, повіт Чесанів, Зах. Україна. Членом УНС став 1925 року. Залишив у смутку сестру Параню, двох синів Адольфа і Юліяна, чотирьох внуків і трьох правнуків. Похорон відбувся 15-го квітня 1987 року на цвинтарі Кальварія в Толідо, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

Іван Вельган, секр.

АННА СПІВАК, член УНС Відд. 106-го Б-ва св. Миколая в Чикаго, Ілл., померла 15-го квітня 1987 року на 73-му році життя. Народилася в Чикаго, Ілл. Членом УНС стала 1934 року. Залишила у смутку сестер Франсис, Катерину і Еву. Похорон відбувся 20-го квітня 1987 року на цвинтарі св. Миколая в Чикаго — Парк Ридж, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

Управа Відділу

ІВАН ДУШЕНЧУК, ЧЛЕН УНС Відд. 327-го Т-ва „Запорозька Січ" в Гемпстеді, Н.Й., помер 31-го березня 1987 року на 87-му році життя. Нар. 1900 року в Котові, повіт Золочів, Україна. Членом УНС став 1925 року. Залишив у смутку дружину Антонину, сина Леонарда з родиною, дві доньки: Ольгу і Евгенію з родинами, 13 внуків і 3-ох правнуків. Похорон відбувся 2-го квітня 1987 року на цвинтарі Голі Род у Вестбирі, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Зеновія Зарицька, секр.

ЕЛИС МЕЛЬНИК, член УНС Відд. 316-го Т-ва „Укр. Нар. Дім" в Рочестері, Н.Й., померла 30-го березня 1987 року на 74-му році життя. Нар. 1913 року в Рочестері, Н.Й. Членом УНС стала 1967 року. Залишила у смутку маму Марію Колман, братів Володимира і Петра Хоптяних.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

СТЕФАНІЯ ЯРИМОВИЧ, член УНС Відд. 375-го ім. Д. Вітовського у Філядельфії, Па., померла 17-го квітня 1987 року на 93-му році життя. Нар. 1893 року в Тернополі, Україна. Членом УНС стала 1958 року. Залишила у смутку синів д-ра Ярослава, інж. Володимира і Зеновія з родинами. Похорон відбувся 21-го квітня 1987 року на цвинтарі св. Марії в Абінгтоні, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

П. Тарнавський, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 31-го ТРАВНЯ 1987 р.

Рочестер, Н. Й. Збори Б-ва св. Йосафата 217-го Відд., о год. 2-ій по пол. у їдальні школи св. Йосафата. Секретар буде збирати вкладки від год. 1:30 по пол. Просимо прийти і закупити квитки на обід для вшанування піонерів нашого Відділу. К. Шевчук, поч. предс., С. Васьків, предс., С. Приймак, секр., С. Мартинюк, Касир, Д. Марголич, гол. К. К.